

Museu del Cinema
Col·lecció Tomàs Mallol

Museu del Cinema - c/ Sèquia, 1 - 17001 Girona - Tel: 972 412 777 - Fax: 972 413 047
a/e: info@museudelcinema.cat

**Les
LEGENDS
que J'
AIME**

Christophe
Farnarier

MUSEU DEL CINEMA

EXPOSICIÓ
FINS EL 03.11.2024

Sumari

Introducció

Crèdits de l'exposició

Textos expositius d'Ingrid Guardiola i de Christophe Farnarier

Currículum de Christophe Farnarier

Contingut fotogràfic de l'exposició

Catàleg de l'exposició

Activitats complementàries

Les gens que j'aime

Fotografies de Christophe Farnarier

La mostra *Les gens que j'aime* del cineasta Christophe Farnarier és una selecció de les fotos que l'artista va fer durant els anys vuitanta i noranta. En aquells anys va realitzar les sèries *Vivim* (1994), *Le féminin pluriel* (1996) i *European Friends* (1999). El 1997 va participar del festival d'Arles amb el projecte Mes Amis. Entre les 40 fotos que hi havia, una d'elles era el collage *Les gens que j'aime*, un mosaic de 120 fotos que va ser la gènesi d'aquesta exposició, on 27 anys després recuperem la faceta de fotògraf d'un dels cineastes que millor ha retratat el paisatge humà i natural del nostre país.

Us oferim un recorregut per setanta-sis imatges fetes i revelades en format analògic i també un recull de vuitanta diapositives que expressen la gran importància que Farnarier dona a les seves relacions personals i mostren també la seva sensibilitat cap als altres.

Per Farnarier la càmera ha esdevingut una finestra per observar el món i la gent que s'ha anat trobant i amb les quals ha conviscut. Des de l'any 1986 quan va adquirir la seva càmera Leica M4P ha treballat des de la naturalitat, l'espontaneïtat i la llum natural, captant sense artificis la bellesa interior, l'anima, la mirada i l'alè de la gent que estima.

Inauguració: dijous 27 de juny a les 18.00

Exposició: Del 27 d'e juny al 3 de novembre de 2024

Horaris: de dimarts a dissabte de 10.00 a 18.00
diumenge de 10.00 a 14.00

*Juliol i agost: de dilluns a dissabte de 10.00 a 19.00

Diumenge de 10.00 a 14.00

Entrada gratuïta a l'exposició

Crèdits de l'exposició

Producció:	Museu del Cinema
Comissari:	Christophe Farnarier
Coordinació:	Jordi Dorca i Jordi Pons
Disseny:	Cristina Masferrer
Textos:	Ingrid Guardiola i Christophe Farnarier
Còpia analògica de les fotografies:	Copialab
Duplicat de les diapositives:	Visual Korner
Comunicació:	Jordi Dorca
Muntatge expositiu:	Rafel d'Arquer
Disseny del catàleg:	Àngela Farnarier Tresserras

Aquesta exposició està dedicada a la memòria d'en Josep Juncà Busquets

Textos

*Text d'Ingrid Guardiola doctora en Humanitats per la Universitat Pompeu Fabra, professora de la Universitat de Girona, assagista, realitzadora audiovisual i investigadora cultural. Des del maig de 2021 és la directora del Bòlit - Centre d'Art Contemporani de Girona.

Visages o l'amor

Christophe Farnarier, cineasta marsellès afincat a Banyoles, presenta *Les gens que j'aime* a partir de les sèries de fotos que va fer als anys vuitanta i noranta: *Vivim* (1994), *Le féminin pluriel* (1996), *European Friends* (1999), *Les gens que j'aime* (2002). La càmera de foto, com la del cinema, l'entén com una eina que perllonga l'ull, el cervell i el cor. La mirada amorosa impregna tot el que fa i relliga dos sentiments inherents a la seva obra: l'autodidactisme (o amateurisme), i l'amor, una mica a la manera de Maya Deren que entenia el cinema amateur com una pel·lícula que es fa amb els mitjans que es tenen a l'abast i per un acte d'amor. De fet, a la família de Farnarier hi havia alguns fotògrafs amateurs. Ell mateix, quan va morir el seu avi en un accident de cotxe per Nadal, va heretar una càmera Canon. Amb 17 anys, va començar a experimentar amb la fotografia. L'estiu del 1981 va fer un retrat de Louis Aragon que, segons l'autor, va ser el primer retrat reeixit. El 1997 va participar al Festival d'Arles amb un projecte titulat *Mes amis*, on hi havia 40 fotos, una de les quals era un collage amb 120 fotos titulat *Les gens que j'aime*. Es tractava d'un mosaic autobiogràfic que contenia retalls de viatges, de trobades, de persones estimades, que volia subratllar la importància de les relacions. Al llarg de la seva vida, Farnarier ha pogut intercanviar idees amb fotògrafs com Bernard Plossu, Koldo Chamorro, Josef Koudelka, Helmut Newton, Annie Leibovitz, Nan Goldin, William Klein, Gilles Peress, Elliot Erwitt, Antoine d'Agata... Però també amb tots els personatges anònims que s'han creuat a la vida i que li han llegat estones, somriures, mirades, tota aquella complicitat que ell vol perllongar a través de l'art de la fotografia.

Per a Farnarier, cada persona conté una veritat, una autenticitat, és a dir, una ànima i les imatges han de poder capturar-la. Com en les fotografies de Johan Van Der Keuken, hi ha una intimitat en joc que l'autor mostra a partir d'una fotografia feta de contrastos cromàtics i de cadenes de mirades. Les persones que retrata s'exposen a l'esguard de Farnarier sense vacil·lacions, hi ha un abandonar-s'hi amb total entrega. Aquesta concessió denota un pacte basat en la confiança. La gent retratada no posa, no hi ha artifici, estan a tocar del fotògraf, en un sentit material, però també anímic. Com en les fotografies d'Agnès Varda, hi ha una integració dels personatges amb l'entorn domèstic sense que la imatge esdevingui una crònica o un reportatge. A més a més, la fotografia de Farnarier, partint de l'observació, de l'atenció, del temps compartit i revelat, convoca a la fotogènia que tan bé va saber descriure Jean Epstein, com aquella qualitat intrínseca a la imatge cinematogràfica que la converteix en quelcom misteriós, elusiu, inefable... La fotografia també afegeix alguna cosa més a la quotidianitat i al que la realitat ha materialitzat prèviament. I aquest "alguna cosa més" és el que interessa a Farnarier quan fotografia Ken Loach, l'Àngels, el seu pare i la seva mare, la Isabelle, la Karima, la Jamilla, la Laurence, la Leila, la Melanie, en Charlie, en Christian, en David...

«I el sentiment del present i de la simultaneïtat dels temps, el sentiment de l'Eternitat, penetra a la seva ànima. És llavors que ell té, més profundament que mai, la impressió de la indestructibilitat de cada vida, de l'eternitat de cada instant.»

Christophe Farnarier a propòsit de la figura de Siddharta a *Au bord du fleuve* (2021, Bòlit, Centre d'Art Contemporani de Girona)

El camí

L'acte fotogràfic és com instal·lar-se a la vora d'un riu, *au bord du fleuve*. El punt de vista estàtic de la creació xoca amb la dinàmica vital. Així, la fotografia fixa un instant del curs d'una vida. Com diria el cineasta Andrei Tarkovski, el que queda subjectat a través de la càmera no és tant la representació dels fets, sinó la representació fidel de les sensacions que queden d'un moment viscut. La càmera va esdevenir per Farnarier, segons ell mateix indica, una finestra per observar el món que l'envoltava, una espècie de membrana.

Farnarier, en l'àmbit cinematogràfic, va coincidir en el temps i des del concepte amb els documentals de Mercedes Álvarez o Ariadna Pujol que s'endinsaven, des de la poesia i la mirada cohabitadora, en mons caducs o a punt de desaparèixer. Farnarier va posar rostre i veu a la pagesia catalana com no ho havia fet ningú abans amb *El somni* (2008). Els seus personatges són indistingibles de l'entorn on viuen. La seva càmera solitària, com que no disposa d'engranatge tècnic per captar la potència –feixuga i poètica– de l'entorn natural com ho farien Werner Herzog, Béla Tarr o Apitchapong Weerasethakul, jau a terra o arran de taula. I aquesta pobresa, aquesta immanència i proximitat, esdevé do i una característica molt pròpia de la manera de mirar de Farnarier. En el seu treball fotogràfic aquesta sensació també s'hi troba. Farnarier, el viatger, ens brinda instantànies de Londres, París, Marsella, Amsterdam, Montreal, Banyoles... Ell escriu que «la llum natural és la més bella», però no se sap si ho és per la seva qualitat fotosensible o perquè és la llum de l'espai exterior, del moviment de les coses i persones, de l'aventura... La fotografia de Farnarier parteix de la sensibilitat que es posa en joc a cada trobada mentre es va fent camí amb l'objectiu, segons les seves paraules, de capturar-ne l'ànima, la seva humanitat. Ell mateix ha destacat la seva influència de la música punk, del rock&roll i el reggae, d'aquí que l'inspiressin fotògrafs com Adrian Boot (que va seguir grups com els The Clash, Suicide o la música jamaicana), Roy DeCarava (que mostrava un Harlem inèdit), Linda McCartney (des de les fotos familiars fins a les fotos de les gires dels Beatles o els *road works*), Chris Stein i les seves fotografies de l'escena punk, o figures com Dennis Hopper. Per això Farnarier també s'ha interessat per la joventut rebel, la del punk, l'alliberació sexual, les drogues i el SIDA, malaltia que van patir fins a les últimes conseqüències alguns dels seus amics. Farnarier va fotografiar-ho i també en va parlar en el curtmetratge *Love Kills* a finals dels vuitanta.

L'estranger

En els moments creatius Farnarier sempre m'ha parlat en francès, com si el desdoblament lingüístic possibilités un desdoblament artístic: el Farnarier cineasta/fotògraf vs. el Farnarier persona amable, tímida i discreta. Amb els seus treballs ha sabut combinar la proximitat i l'estrangeria. S'instal·la en els llocs sense venir amb cap càrrega o informació concreta, i escolta a través de la càmera tots aquells fragments de vida que li parlen amb una llengua diferent i que venen de qui sap on. A *Vivim* (1994) va fer més de 7.000 fotografies de les primeres comunitats africanes que s'instal·laven a Catalunya. Va continuar retratant una família de dones algerianes instal·lades a França (*Le féminin pluriel*, 1996). Farnarier sap trobar la distància justa entre la prudència i la confiança i acaba esdevenint un membre més de la comunitat que fotografia, siguin familiars o desconeguts provinents de cultures i formes de vida diferents a la seva. Quan el seu personatge es perd, ell també ho fa, quan dorm a terra, ell també s'hi ajeu, fins al punt de desaparèixer rere la càmera perquè pugui emergir "la gent que estima" i el soroll de la vida doni pas al silenci fecund, harmoniós, de la imatge.

«Quan estic a prop d'una persona, sento la seva respiració i ella sent la meva.»
Christophe Farnarier

Nota de l'autor

**Veure, mirar, apropar-se, observar, sentir.
Descobrir, conèixer, comprendre, estimar.
Fotografiar.**

L'any 1986, aconsellat pel meu amic Cyril, vaig trencar la guardiola i em vaig comprar un cos de càmera Leica M4-P de segona mà. Vaig escollir treballar amb la llum incident i sempre amb llum natural. En Cyril m'ha transmès el seu saber. Durant més de 15 anys, entre els anys 80 i 90, he dut sempre penjada al coll la meva càmera fotogràfica. Ha esdevingut per mi una finestra per observar el món i sobretot les persones del meu voltant. Era tímid, m'amagava darrere la càmera per poder apropar-me a tots aquells que volia fotografiar: els meus amics, la meva família, la gent que estimo. Amb aquesta exposició us obro la porta al nucli de la meva intimitat: les meves relacions personals.

Aquestes fotografies no han sigut ni preparades ni premeditades, han sorgit de la realitat, dels moments, dels llocs i de la llum existent. He anat a trobar-les. Les fotos expressen els meus sentiments pels altres, la bellesa interior de la seva ànima, la seva mirada, el seu alè. Capturant aquests instants, desitjo proposar un discurs estètic i humanístic sobre la nostra societat, tanmateix força malalta i perversa. Però també mostrar la bellesa absoluta dels éssers i del món i la seva fragilitat extrema. La vida és efímera, la fotografia intenta fer-la eterna.

Fotografiar algú és copsar una mica la seva ànima. Però perquè això passi, cal que ho accepti, cal haver-se guanyat la seva confiança. Fotografiar una persona és crear un espai d'intercanvi. Sí, es pot fotografiar amb el cor.

Christophe Farnarier

Currículum de Christophe Farnarier

Christophe Farnarier és un fotògraf i director de cinema marsellès resident al Pla de l'Estany. Alterna les seves fotografies amb la direcció de pel·lícules. La seva trajectòria està absolutament vinculada al gènere del documental. Ha dirigit quatre llargmetratges, però també ha treballat de director de fotografia en altres projectes, com *Honor de cavalleria* (2006), d'Albert Serra, *Familystrip* (2009) i *Blow Horn* (2009), de Lluís Miñarro, o *Todo un futuro juntos*, de Pablo Remón.

Es va donar a conèixer amb el documental *El somni* (2008), la història de la darrera transhumància de Joan Pipa. *El somni* es va estrenar al prestigiós Festival Internacional de Cinema de Locarno, es va projectar a Sitges i va tenir una bona acollida en cinemes i en les posteriors projeccions televisives.

El segon documental de Farnarier el va codirigir amb la periodista Héléne Lee. Es tracta de *Le premier rasta* (2010), el retrat filmic de Leonard Howell, el Gong.

El 2012 el cineasta del Pla de l'Estany va voler retratar de nou la vida al camp i la va plasmar al documental *La primavera*. A través d'en Martí, el pastor que acompanya en Joan Pipa a *El somni*, Farnarier va conèixer la seva mare, la Carme, una dona de pagès que ha dedicat tota la seva vida a treballar i a través d'ella explica la vida de generacions i generacions de dones que han treballat a la rereguarda del camp.

El 2016 va rodar el llargmetratge de ficció *El perdut*, interpretat per Adrià Miserachs i basat en un fet real, el d'un home corrent que un dia decideix perdre's a les muntanyes del Ripollès i no tornar mai més. Aquesta pel·lícula va ser seleccionada al Festival de Màlaga i també al D'A (Festival Internacional de Cinema d'Autor de Barcelona).

El seu darrer treball és el documental *L'eternitat* en el qual recupera els personatges de Joan Pipa, la seva dona i en Martí el seu ajudant per explicar com el món de la transhumància d'en Joan es va acabar com és la seva vida avui treballant de manera més sedentària a la seva casa de Sant Esteve de Guialbes. El documental clou una trilogia sobre la pagesia catalana que va iniciar amb *El Somni* i va continuar amb *La Primavera*. Els tres documentals són un cant d'amor al paisatge, a la gent i a la pagesia catalana.

Au bord du fleuve (2021), una meditació visual, una pintura cinematogràfica, un homenatge al territori i al paper fundacional de l'aigua, va ser un treball que va realitzar per l'exposició *Cap a les Deus* que va tenir lloc al Bòlit Centre d'Art Contemporani de Girona. El seu darrer treball el llargmetratge de ficció *Nadie quiere ser paisaje* (2024) es troba actualment en fase de post producció.

Obres fotogràfiques:

Vivim, 1994

Le féminin pluriel, 1996

European friends, 1999

Les gens que j'aime, 2024

Obres cinematogràfiques

Le camion et la décapotable,
1986

Love kills, 1988

Narco, 1997

El silenci, 2002

Trip to Madrid, 2003

Paris on speed, 2004

El somni, 2008

Le premier rasta, 2011

La primavera, 2012

El perdut, 2016

L'eternitat, 2020

Au bord du fleuve, 2021

Nadie quiere ser paisaje, 2024

Fotografies exposades

- 1 Màrius i Christian, Marsella, 1996.
- 2 Isabelle, Marsella, 1986.
- 3 Kateri, París, 1986.
- 4 Philippe, París, 1995.
- 5 El meu pare, Marsella, 1987.
- 6 Charlie, Amsterdam, 1987.
- 7 Sylvie, Sèvres, 1986.
- 8 Laurence, Cap de Creus, 1995.
- 9 Kateri, París, 1986.
- 10 Àngels, Marsella, 1997.
- 11 Florian, París, 1986.
- 12 Aïcha, París, 1996.
- 13 Àngels i Joseph, Marsella, 1997.
- 14 Jérôme, La Camarga, 1986.
- 15 Els meus pares, París, 1986.
- 16 Marc i Màrius, Barcelona, 1995.
- 17 Peter i Samira, Montreal, 1991.
- 18 Julianne, Montreal, 1991.
- 19 Audrey, Amsterdam, 1987.
- 20 Isabelle, París, 1986
- 21 Leïla, Marsella, 1994.
22. Karima, Marsella, 1994.
- 23 Sylvie, Sèvres, 1995.
- 24 Delphine et Juliette, París, 1996.
- 25 Mélanie i Soraya, Clichy, 1995.
- 26 Els meus pares, Marsella, 1996.
- 27 Joseph i Àngels, S'Agaró, 2000.
- 28 El meu pare, Marsella, 1986.
- 29 Gemma i Txema, Barcelona, 1995.
- 30 Enric i Gloria, Banyoles, 1996.
- 31 Jeremy, Andrew i Matthew, Banyoles, 1996.
- 32 Karim Didri i Ken Loach, Manchester, 1996.
- 33 Nens, Brussel·les, 1986.
- 34 Raphaëlle, Christian i Màrius, Marsella, 1996.
- 35 El músic, Cornellà del Terri, 1993.
- 36 Dansa, Cornellà del Terri, 1993.
- 37 Adú, Cornellà del Terri, 1994.
- 38 David, Banyoles, 1992.
- 39 El ballari, Nimes, 1996.
- 40 Irene, Centenys, 1995.
- 41 Platja dels Catalans, Marsella, 1997.
- 42 Sunsplash Bakers, Londres, 1996.
- 43 Pas de zebra, Saragossa, 1996.
- 44 Senyores, Saragossa, 1996.
- 45 Mamounet, Marsella, 1995.
- 46 Christian, Copenhagen, 1996.
- 47 City of London, Londres, 1996.
- 48 Cyril i Audrey, Marsella, 1989.
- 49 Nadia i les seves germanes, Brussel·les, 1988.
- 50 Maria José i Andrew, Barcelona, 1995.
- 51 Ambrosini, Londres, 1996.
- 52 Jeanne, París, 1995.
- 53 Adú i les seves filles, Cornellà del Terri, 1994.
- 54 John Mathieson i Karim Dridi, París, 1995.
- 55 Ken Loach i el periodista, Liverpool, 1996.
- 56 Ken Loach, Liverpool, 1996.
- 57 Tomàs Mallol i Sefa Ponsatí, Girona, 1995.
- 58 Ambrosini a l'Eurostar, 1996.
- 59 Ken Loach i Paul Laverty, Managua, 1996.
- 60 Mélanie, Clichy, 1990.
- 61 Cyril, Marsella, 1990.
- 62 Vilatans d'Estelí, Nicaragua, 1996.
- 63 Jamillah i el seu marit, Marsella, 1995.
- 64 Els fills de Jamillah, Marsella, 1995.
- 65 Mikael, Banyoles, 1993.
- 66 Hamadi, Banyoles, 1994.
- 67 Juan, Managua, 1996.
- 68 Frederike, Londres, 1996.
- 69 Ken Loach sobrevolant l'Atlàntic, 1996.
- 70 Àngels, Mamounet i Joseph, Marsella, 1997.
- 71 Àngela, S'Agaró, 2000.
- 72 Laurence i Luc, Lió, 1990.
- 73 Autobús 1, Londres, 1996.
- 74 Autobús 2, Londres, 1996.
- 75 Tom, Montreal, 1991.
- 76 Autoretrat, Aeroport de Miami, 1996.

Diapositives

- 1 Nuria, Barcelona, 1996.
- 2 Jeremie, Barcelona, 1996.
- 3 Laurence, Lió, 1990.
- 4 Fanny Cotençon, Cannes, 1986.
- 5 Karine, Marsella, 1994.
- 6 Luc, Marsella, 1994.
- 7 Marie, Cannes, 1995.
- 8 Christian, Provença, 1994.
- 9 Karim Dridi, Crest, 1995.
- 10 Leïla, Marsella, 1994.
- 11 Bob Passion, París, 1989.
- 12 Christian Philibert, La Seyne-sur-mer, 1991.
- 13 Mar Targarona, Barcelona, 1995.
- 14 Marcos, París, 1995.
- 15 Christian, Copenhagen, 1996.
- 16 Sylvie, París, 1995.
- 17 Laurence, Lió, 1995.
- 18 Ambrosini, París, 1996.
- 19 Andrew, París, 1990.
- 20 Àngels, Marsella, 1997.
- 21 Marc, Pla de l'Estany, 1993.
- 22 Anne, Le Kremlin-Bicêtre, 1989.
- 23 Laurent, Brussel·les, 1987.

- 24 Audrey, Brussel·les, 1987.
- 25 Gérard Farnarier, Marsella, 1994.
- 26 Àngels, Premià de dalt, 1999.
- 27 Josephine, Banyoles, 1992.
- 28 Baktha, Marsella, 1994.
- 29 Audrey, Brussel·les, 1987.
- 30 Isabelle, Marsella, 1996.
- 31 N'Joe, Clichy, 1991.
- 32 Lola, Marsella, 1994.
- 33 Luc, Marsella, 1994.
- 34 Jean-Pierre Galland, Montpellier, 1990.
- 35 Baktha, Aix-en-Provence, 1994.
- 36 Fatima, Aix-en-Provence, 1994.
- 37 Karima, Aix-en-Provence, 1994.
- 38 Sami Bouajila, Cannes, 1995.
- 39 John Mathieson, Marsella, 1994.
- 40 Marie, París, 1995.
- 41 Benjamin Baltimore i Jim Jarmusch, Cannes, 1986.
- 42 Jim Jarmusch, Cannes, 1986.
- 43 Cathy, París, 1990.
- 44 Luc i Renaud, París, 1989.
- 45 Isabelle, Brussel·les, 1991.
- 46 Gérard i Gilberte Farnarier, Aix-en-Provence, 1994.
- 47 Jérôme i Germaine Farnarier, Marsella, 1990.
- 48 Germans, Saintes Maries de la Mer, 1996.
- 49 Isabelle i José, Cannes, 1986.
- 50 Liz i Eduardo, Saragosa, 1995.
- 51 Sèverine i Delphine, Dignes-les-Bains, 1988.
- 52 Jack i Paul, Montreal, 1991.
- 53 Isabelle i Audrey, Marsella, 1986.
- 54 Andrew i Màrius, Banyoles, 1993.
- 55 Parella, Cadaquès, 1998.
- 56 Mamounet, Marsella, 1995.
- 57 Karima i Leïla, Marsella, 1994.
- 58 Leïla i Karima, Marsella, 1994.
- 59 Jean-François Stevenin i Viviane Candas, Marsella, 1990.
- 60 Andrew i Maria José, Saragosa, 1995.
- 61 Màrius i Marc, Barcelona, 1994.
- 62 Miki Espuma i Manel Gausachs, L'Hospitalet, 1995.
- 63 Manel i Montse, Barcelona, 1994.
- 64 Karim Dridi i John Mathieson, Marsella, 1994.
- 65 Leïla, Baktha i Karima, Marsella, 1994.
- 66 Cathou, Paul i Aurelia, Aix-en-Provence, 1996.
- 67 Laurence, Boni i Luc, Marsella, 1994.
- 68 Emmanuelle i les seves germanes, Luberon, 1995.
- 69 Audrey, Isabelle i Andrew, Marsella, 1990.
- 70 Karima, Jamilla i Leïla, Marsella, 1994.
- 71 Nens, Banyoles, 1993.
- 72 Jamilla, Leïla, Fatima i Karima, Marsella, 1994.
- 73 Montse i les seves germanes, 1996.
- 74 Ambrosini, Rozanès, Bouajila i Maaskri, Cannes, 1995.
- 75 Nenes, Brussel·les, 1986.
- 76 Nens, Serinya, 1993.
- 77 Jamilla, Baktah, Karima, Fatima i Leïla, Marsella, 1994.
- 78 Miss Hawaïan Tropic, Cannes, 1986.
- 79 Músics, Cornella del Terri, 1993.
- 80 Cinema Opera, Lió, 1990.

Edició del catàleg

Catàleg de l'exposició

Les gens que j'aime

Fotografies de Christophe Farnarier

La Fundació Museu del Cinema-Col·lecció Tomàs Mallol ha editat el catàleg de l'exposició *Les gens que j'aime*. El llibre conté les fotografies de Christophe Farnarier i els textos d'Ingrid Guardiola i les notes de l'autor sobre el seu treball. El disseny ha anat a càrrec d'Àngela Farnarier i la impressió s'ha realitzat durant el mes de juny a "Grafo. Industrias Gráficas". El llibre està dedicat a la memòria de Josep Juncà Busquets.

Es podrà adquirir a la botiga del Museu del Cinema durant els mesos en els quals tindrà lloc l'exposició.

Activitat complementàries

Trilogia de la terra: *El somni, La primavera i L'eternitat*

Projectem la trilogia de documentals a l'entorn de la vida rural que ha dirigit Christophe Farnarier

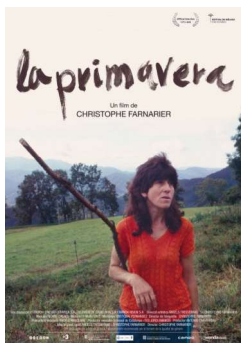
Dimarts 8 d'octubre. 20.00. Cinema Truffaut. 3 €

El somni de Christophe Farnarier (Catalunya, 2008) 77 minuts. (Versió original en català)

En Joan "Pipa" és potser l'últim representant d'aquesta tradició mil·lenària. L'acompanyem en el seu darrer viatge transhumant al Pirineu català i dia a dia ens endinsem en la seva intimitat, en el passat i el present d'un home que estima el seu ofici i que encomana l'alegria de la llibertat de conviure amb la natura verge.

Dimarts 15 d'octubre. 20.00. Cinema Truffaut. 3 €

La primavera de Christophe Farnarier (Catalunya, 2012) 72 minuts. (Versió original en català)

Documental que mostra a través de la història d'una família catalana d'agricultors com és i què representa viure a les muntanyes. Durant milers d'anys, la muntanya ha estat refugi natural per als homes. Tot i així, la vida allà és dura, difícil, lenta i repetitiva, silenciosa i solitària. Carme i la seva família viuen a les muntanyes de la Serra Cavallera (Ripollès). Les estacions de l'any marquen la vida d'aquesta família de camperols. Dia rere dia, la lluita de Carme per viure i treballar, igual que ho han fet generacions de dones abans

que ella, en un món en harmonia amb els ritmes dictats per la naturalesa. Un any més, arriba la primavera.

Dimarts 22 d'octubre. 20.00. Cinema Truffaut. 3 €

L'Eternitat de Christophe Farnarier (Catalunya, 2012) 72 minuts. (Versió original en català)

L'Eternitat és un cant d'amor a la pagesia catalana en perill de desaparèixer definitivament després de segles i segles d'existència. A través de la vida d'una família de pastors entrarem en un món inaudit on la força de les imatges, la clarividència dels diàlegs i la intensitat dels sons ens evocaran un entorn autèntic i crepuscular a cavall dels segles XIX i XXI. El documental neix amb el desig de filmar aquesta família en el seu dia a dia per tirar endavant. És un món, bell i crepuscular, un patrimoni cultural a punt de desaparèixer, però encara viu davant la càmera. L'Eternitat forma part d'aquesta concepció de què el llegat de les persones no és material sinó espiritual i tots formem part d'aquesta cadena des dels nostres avantpassats fins al dia d'avui.

